

СРѢДЪ СНѢГОВЕТЪ.

Макаръ на всички отъ страхъ да се струваше, че сме се бавили много, въ сжщностъ и десетъ минути не ни зе да се приготвимъ. Ние напуснахме кулата и се отправихме нагоре къмъ билото на планината. Колкото повече се отдалечавахме, толкова повече страха ни отслабваше. Силното вълнение полека-лека утихваше. Пръснатитъ тукъ-таме колиби останаха задъ насъ долу. Буйна гора изминахме. Разнородни храсти настанаха и най-последъ каменяци, покрити съ снѣгъ. Ние бѣхме на самото било. Студено зимно слънце ненадейно се показа изъ мрачно небе. Далечни простори зловещо ни гледаха.

Баща ми вървѣше напредъ — водѣше и утѣкуваше снѣга. Той бѣше ходилъ много изъ тия мѣста и ги познаваше добре. Изъ голѣмиятъ му товаръ на гърба подаваше се брадва. Въ дѣсна ржка държеше дълга тояга, съ която опитваше дълбочината на прѣспитъ. Задъ него азъ вървѣхъ, а задъ мене мама — уловила за ржка Митко — братчето ми. Останалитъ се нижеха единъ следъ другъ като жерави въ небесата.

Пжтя бѣше уморителенъ. Но относителната сигурностъ, която чувствувахме, ни правѣше бодри и дори весели. Въ никой случай не можеше да се предполага, че турчинъ ще си направи трудъ да ни преследва тука. Това бѣше положително. Все пакъ нѣмаше охотници за разговори. Мисълта за преминалитъ страхотии, или за бжднитъ мрачни дни постоянно заемаше съзнанието и тежеше върху душитъ като планина. Нѣкогашнитъ мирни дни изчезнаха въ бездната на миналото. Тѣхъ никой не си спомняше. Въ името на свободата толкова нещастия се случиха, че понѣкога роба се питаше: защо се почна тая война, щомъ е трѣбало заради свободата, толкова кърви да се пролѣятъ и толкова неволи да се понесатъ? И дали ще има надъ кого нѣкога да изгрѣе тя?